

Випробування

Живучи на небесах, ми насолоджувалися нашим цілестіальним домом, місцем, чудовішого за яке немає у світі. Ми були щасливі поруч з нашим Небесним Батьком. Щоб розвивати свої божественні якості й надалі, ми мали залишити наш Небесний дім, пройти випробування і здобути досвід. Якщо ми витримаємо цей тест, то зможемо отримати повноту радості повернення в наш цілестіальний дім. “Бо людина є дух. Елементи є вічними, а дух і елемент, нерозривно з’єднані, отримують повноту радості” (УЗ 93:33).

Наш люблячий Небесний Батько представив план, з якого ми дізналися, що Він дасть нам Землю, де ми будемо проходити випробування (див. Авраам 3:24–26). Але перш ніж дати кожному з нас це випробування тут на землі, наш мудрий, люблячий і всемогутній Бог вказав нам шлях, яким ми маємо прямувати: “І тоді ви на цій тісній і вузькій путі, яка веде до вічного життя; так, ви увійшли через ворота; ви діяли згідно з заповідями Батька і Сина; і ви отримали Святого Духа, Який свідчить про Батька і Сина, на виконання обіцяння, яке Він дав, що якщо ви ввійдете цим шляхом, ви отримаєте” (2 Нефій 31:18).

Для нашого спасіння Небесний Батько послав нам Свого Улюбленого Сина—Ісуса Христа, Який мав здолати найважчі й найстрашніші випробування під час Свого служіння на землі. Сорок днів і сорок ночей постився Ісус Христос в пустині, коли явився Сатана, щоб спокушати Його. Однак Він подолав всі спокуси і сказав: “Відійди, сатано! Бо ж написано: “Господеві Богові своєму вклоняйся, і служи Одному Йому!” (Матвій 4:10). Ми теж зможемо подолати спокуси світу за прикладом Ісуса Христа з допомогою молитви і регулярного вивчення Святих Писань: “Бо в чому був Сам

постраждав, випробовуваний, у тому Він може й випробовуваним допомогти” (Євреям 2:18).

Перебуваючи на землі, нам потрібно навчитися відрізнити добро від зла, пережити хвороби і страждання, біль і смерть: “І ми бачимо, що смерть приходить до людства, так, смерть, про яку сказав Амулек, яка є тимчасовою смертю; проте, людині було даровано час, протягом якого вона може покаятися; отже, це життя стає станом випробування; часом, щоб підготуватися зустріти Бога; часом, щоб підготуватися до того нескінченного стану, про який було нами сказано, який є після воскресіння мертвих” (Алма 12:24).

Нам неодмінно слід пам’ятати, що уготовані випробування підуть нам на користь. Вони сприятимуть нашому очищенню, навчать довготерпінню й милосердю. Пророк Алма настановляв свого сина: “Я благаю тебе, щоб ти прислухався до моїх слів і навчився від мене; бо я знаю, що ті, які покладають надію свою на Бога, будуть підтримані в їхніх випробуваннях, і їхніх бідах, і їхніх скорботах, і будуть піднесені в останній день” (Алма 36:3).

У земному житті ми маємо смертні тіла з плоті й крові. Сатана і його слуги також знаходяться на землі поряд з нами, але лише як духи, щоденно спокушаючи нас, аби ми зробили те, що не до вподоби нашому Небесному Батькові. Через свою недосконалість ми іноді допускаємо помилки. Стикаючись з випробуваннями, кожен з нас має можливість зробити вибір, долаючи всі мирські спокуси, наслідувати Спасителя на шляху в наш Небесний дім, частіше ставлячи Йому свої запитання: Що робити? Як бути? Як учинити? Пам’ятайте пораду: “А якщо кому з вас не стає мудрости, нехай просить від Бога,



*Старійшина
Юрій Гушин,
терито-
ріальний
сімдесятник.*

що всім дає просто, та не докоряє,—і буде вона йому дана” (Якова 1:5).

У наші дні людям важко зберігати моральну чистоту, високу духовність та і просто любити одне одного. Надто великою є протидія темних сил на нас, на оточуючий нас світ. Усім нам, особливо молоді, заважає пропаганда жорстокості й насильства, а також порнографія, наркотики, алкоголь. Нелегко доводиться батькам, які виховують дітей.

Президент Томас С. Монсон, пророк наших днів, закликає нас до того, щоб наші домівки стали домівками добра, домівками молитви, домівками щастя і сімейного благополуччя. Кілька років тому, під час домашнього сімейного вечора дружина спитала нашу молодшу дочку, якій на той час було 8 років: “Чому ти виконуєш закон Слово мудрості—не п’єш чай, каву?” І

дочка, трохи подумавши, відповіла: “Ви з татом навчаєте мене цьому...”. Ця відповідь здалася нам з дружиною зворушливою і в той момент я згадав рядки з Писань: “І через багато днів ангел Господа явився Адаму, кажучи: Чому приносиш ти жертви Господу? І Адам сказав йому: Я не знаю, тільки Господь наказав мені” (Мойсей 5:6). У тій щирій дитячій відповіді, даній нашою дочкою, є чудовий приклад усім нам—чинити так, як велить Господь, і я свідчу, що міцна віра в Небесного Батька, в нашого Спасителя і Викупителя Ісуса Христа, допоможе нам подолати всі випробування земного життя. Щоденне вивчення Святих Писань, щоденна сімейна молитва і домашні сімейні вечори будуть укріпляти нашу віру і наше свідчення, а тихий голос Святого Духа буде направляти нас слідувати прямою й вузькою дорогою в наш небесний дім. ■

НОВИНИ СХІДНОЄВРОПЕЙСЬКОЇ ТЕРИТОРІЇ

Новий корисний сайт

Представляємо новий церковний сайт для молоді: www.lds.org/youth/activities. На сайті розміщено більше 160 ідей для заходів у десяти різних категоріях, що дозволить провідникам, молоді, сім’ям, батькам підбирати різноманітні ідеї згідно з потребами та інтересами цієї вікової групи.

Заходи, заплановані за допомогою сайту, можуть автоматично узгоджуватися з календарями колів і приходів на LDS.org.

Сайт доступний такими мовами: англійською, датською, голландською, індонезійською, іспанською, італійською, китайською, корейською, монгольською, німецькою, норвезькою, португальською, російською, самоанською, тайською, тонганською, угорською, українською, фінською, французькою, шведською, японською.

Старійшина Пол Б. Пайпер, сімдесятник,

пише про нові можливості сайту: “Планування різнопланової і продуманої програми молодіжних заходів часто викликає певні труднощі у провідників молоді. Щоб наша молодь була готова до роботи, підготовленої для них Небесним Батьком, їм потрібні ситуації, які сприяють духовному, фізичному, інтелектуальному і соціальному зростанню. Заходи, які представлені в таких різних категоріях, як “Духовне зростання”, “Місіонерська робота”, “Спорт, туризм і відпочинок на природі” або “Мистецтво, музика і танці”, служать прекрасним доповненням до тих можливостей, які ми надаємо молоді.

Цей ресурс—лише частина набагато більш широкомасштабної програми із зміцнення молоді Церкви. Кілька років тому були вдосконалені програми “Обов’язок перед Богом” і “Особистий розвиток”. У 2013 році молодь почала займатися за оновленим навчальним планом *За Мною йдіть*. Тепер у нас є джерело матеріалів для ще одного

важливого аспекту розвитку нашої молоді: інструмент для планування заходів. Ви помітите, що багато ідей для заходів вміщують посилання на програми “Обов’язок перед Богом”, “Особистий розвиток”, а також *За Мною йдіть*. Для мене цілком очевидно, наскільки важлива молодь для Господа і провідників Його Церкви.

Важливо, щоб у юнаків і дівчат були можливості взаємодіяти в здоровій атмосфері. Вони можуть багато чого навчитися одне від одного, їм потрібні можливості для того, аби побачити і гідно оцінити унікальні духовні дари одне одного. Багато ідей для заходів, представлених на сайті, ідеально підходять для спільних заходів Товариства молодих чоловіків і Товариства молодих жінок. Ми закликаємо провідників шукати для молоді, особливо для дорослої молоді, нові можливості, які б дозволяли їм разом працювати, веселитися і служити одне одному”.

Старійшина Крістоффель Голден, сімдесятник, говорячи про значення сайту, зазначає, що “принципи планування заходів, викладені на ньому, можна застосовувати і до сімейних заходів, а багато ідей,—якщо не всі,—допоможуть у проведенні чудових заходів на домашніх сімейних вечорах або просто в організації веселого дозвілля в колі сім’ї”. Він також нагадує всім провідникам, що все те, що організується і проводиться в Церкві, зокрема, молодіжні заходи, “повинні бути націлені, головним чином, на зміцнення сімей”.

Девід Бек, генеральний президент Товариства молодих чоловіків, звертає увагу провідників і організаторів роботи з молоддю на те, що гарні заходи дають “прекрасну можливість простягнути руку допомоги”, оскільки часом “багато юнаків і дівчат бувають не готові одразу прийняти запрошення прийти на причасні збори або послухати місіонерів, але з радістю приєдналися б до нас на веселому заході. Багато членів Церкви, які були колись навернені до віри, розповідають, що вперше дізналися про євангелію, коли друг

запросив їх на молодіжний захід. Через заходи молодь знаходить можливості для служіння іншим людям. Вони стають великим благословенням для членів своєї сім’ї і суспільства в цілому. Вони переконуються в істинності обіцяння Спасителя: “Хто ж за Мене свою душу погубить, той знайде її” (Матвій 16:25). Старійшина Стенлі Г. Елліс, сімдесятник, закликає “молодь і провідників ділитися на сайті гарними ідеями”, розповідати про вдало проведені заходи, які по-справжньому зміцнювали молодь. Таким чином, сайт поповниться корисними і надихаючими ресурсами для всесвітньої Церкви. ■

МІСЦЕВІ НОВИНИ

Конференція Київського Українського кола

Анжела Шкварко, Київський Український кіл, Печерський приход

У нашій Церкві є чудова можливість кожні півроку слухати натхненні виступи нашого пророка, апостолів та інших провідників Церкви, які виступають на генеральних конференціях. Кожні півроку також проводяться місцеві конференції.

26–27 квітня в Києві проходила чергова весняна конференція Київського Українського кола.

Перед кожною конференцією всі виступаючі особливим чином готуються, з молитвою і Духом, щоб зрозуміти і відчувати, що саме наш Небесний Батько хоче сказати своїм дітям саме в цей час і, можливо, в даному



Виступає президент кола Кирило Похилько.

регіоні. І тому всі виступи були виявом турботи і любові нашого Господа.

Президент кола Кирило Похилько говорив про те, що в наш непростий час “іноді ми перестаємо бачити речі такими, які вони є, і стаємо недбалими, ... ми стаємо вразливими і



Музичний виступ дитячого хору.

втрачаємо силу і здатність протистояти силам зла". Таке особливо часто відбувається, якщо ми починаємо більше надавати значення мирським справам і турботам, ніж нашому духовному розвитку і зростанню. І це може завадити нашому спасінню і спасінню наших дітей. "Головне завжди має залишатися головним, і постійність у маленьких справах—це ключ до успіху в нашому духовному розвитку". Нам потрібно працювати і фізично, і духовно, бути дружніми і підтримувати одне одного.

Недавно покликаний територіальний сімдесятник, старійшина Сергій Ковальов, сказав про те, що "нам належить краще налаштуватися і краще слухати, а не просити Господа говорити голосніше". Якщо ми будемо готові слухати Бога, Він навчить нас усього того, чого ми потребуємо, і Він дасть нам найкраще, якщо ми попросимо і будемо готові прийняти".

Вікторія Бондарчук, президент Початкового товариства кола, звернула увагу присутніх на тому, що нам потрібно "навчати дітей праведності і в той же час навчатися у них. Іноді вони розуміють

і роблять більше, ніж ми, дорослі. Тому що наші діти—не лише наші, це діти Небесного Батька".

Володимир Денщиків, член вищої ради колу, говорив про важливість і святість наших сімейних стосунків; про те, що ми у різний спосіб можемо їх зміцнювати і про них турбуватися. Він попросив присутніх задуматися над питанням, чи залишаться наші стосунки з близькими, наприклад, стосунки між чоловіком і дружиною, такими ж міцними, "якщо забрати в них усе, що стосується матеріального".

Старійшина Гвідо Сенканс, територіальний сімдесятник, який на момент проведення конференції виконував обов'язки другого радника в президентстві території, зауважив, що "наше спасіння не залежить від того, що навколо нас, а насамперед від того, що ми робимо для цього. У нашого Батька є чудова програма, вона довгострокова, вона буде працювати все життя і у свій час ми побачимо її плоди".

Усі виступи були сповнені Духом та істиною, тому багато братів і сестер отримали відповіді на свої молитви, слухаючи їх. Господь знає наші серця, бажання і прагнення. І відповіді приходять до нас часто через провідників, які з терпінням і смиренням здійснюють Його роботу. ■

Духовний труд

**В'ячеслав Воробйов, Київський Український кіл,
Борщагівський приход**

У біблійному словнику, який входить до чотирикнижжя Писань святих останніх днів [англійською мовою], є особливі слова про молитву, які ось уже багато років не втрачають для мене своєї сили. "Як тільки ми приходимо до розуміння свого [родинного] зв'язку з Богом, ... молитва одразу стає для нас природною та інстинктивною. Більша частина так званих труднощів, пов'язаних з молитвою, виникає від того, що ми забуваємо істинний характер цього зв'язку. ... Щоб отримати благословення, нам необхідно докласти певних зусиль. Молитва за суттю є різновидом труда, і саме вона визначена як засіб отримання найвищих благословень" (Bible Dictionary, Prayer).

У цих словах ми бачимо кілька універсальних принципів, які можна застосувати і до сімейної історії. Саме сімейної історії, а не генеалогії. Наскільки реальний наш родинний зв'язок з предками в нашій свідомості? Чи даємо ми собі звіт про те, наскільки тісно ми зв'язані з ними на генетичному і духовному рівнях? Священні Писання говорять: зв'язані достатньо, щоб ні нам, ні їм не досягнути досконалості одне без одного.

Більшість давніх народів шанували своїх предків, часто підносили їх до культу. Наприклад, східні слов'яни. В їхній системі вірувань померлі предки вважалися покровителями сімей. Безліч традицій—деякі з них дійшли і до наших днів—зобов'язували залишати пригощення, в тому числі і поминальні страви, для покійних. Так на Масляну на віконце клали млинець. А звичай не передавати нічого через поріг виник через те, що в давнину під порогом ховали предків. Ми досі ходимо на цвинтар у визначені дні року, тільки там часом ми, на жаль, більше переймаємося господарськими турботами, ніж спогадами про прабадьків і роздумами про вічний зв'язок з ними.

Щоб наші предки, включаючи тих, яких ми в принципі не могли бачити, стали для нас рідними людьми, нам потрібно докласти деяких зусиль. Як і у випадку з молитвою, достатньо почати з роздумів. Просто поставити собі запитання: а що робить мій прадід у даний момент? А де зараз прабабуся, його дружина? Чи з ним? Чим я можу бути корисним для них зараз? Такий труд (для когось несподівано, для когось—ні) приносить незвичайне і чудове за своєю суттю благословення—вплив Святого Духа. Ми починаємо відчувати до предків як мінімум небайдужість, а також незвичайну впевненість, що сім'ї вічні. Це явище і називається духом Іллі. Якщо цей вплив спробувати не згубити в повсякденному плині подій, то в нас знайдуться сили для цілком реального, відчутного труда, як от: подзвонити рідним і розпитати про їхнє життя та життя ваших спільних предків, погортати фотоальбом з безцінними (якщо вони, звичайно, підписані) знімками, почати записувати свої спогади.

Переживаючи у своїй уяві життя вже дорогих нам предків, запитання “Чи разом зараз мої прадідусь і прабабуся?” раптом прозвучить для нас тривожно. Ми любимо їх, ми побоюємося того, що вони можуть бути не разом. Ми проймаємося любов'ю до тих, про кого піклуємося і кому допомагаємо. Наше серце звертається до батьків. І тоді храмова робота стає для нас “природною та інстинктивною”. Всі труднощі, які виникають у зв'язку з пошуком імен і дат, боротьбою з комп'ютером, нашою хронічною зайнятістю і відстанню до храму, перестають бути невіршеними.

Можна довго говорити про те, які благословення приносять уже не лише віртуальні, а й реальні зусилля і жертви у відкритті для себе історії своєї сім'ї. Їхній спектр великий—від детективних пригод до глибоких особистих одкровень. Але найважливіше для нас зрештою те, що ми змінюємося. Ми більше бачимо



На фото мої прабатьки-сibirяки Антоніна і Микола Воробйови.

очима Христа і ми ще більше цінуємо цю здатність, боячись її втратити через свою недбалість або слабкості.

“Я не знаю іншої роботи, яка за своєю суттю б так уподібнювалась тому, що зробив для нас Спаситель, окрім безкорисливого служіння тим, хто пішов за завісу” (Президент Гордон Б. Хінклі, *Ensign*, Nov. 1985, 53). ■

Важливість запасів

Тетяна Лобода, Київський Український кіл, Борщагівський приход

Ми часто чуємо від наших провідників про важливість мати запаси. Це цінна і корисна заповідь для нас, тому що, виконуючи її, ми можемо почуватися в певній безпеці. Для того, щоб досягти відчуття повної безпеки, потрібно виконувати всі заповіді.

Зі Священних Писань ми знаємо, що Господь називає

наші тіла храмами Божими (див. 1 Коринтянам 3:16–17). Для підтримки тіла потрібне живлення духовне і фізичне. Запаси—це фізичне живлення, і наша відповідальність полягає в тому, щоб попідкуватися про них.

З самого раннього дитинства я пам'ятаю, як ми плачували і розподіляли наш

спільний сімейний бюджет, включаючи витрати на поповнення запасів. Мені було цікаво помітити, що, незважаючи на невеликі ресурси, мама завжди знаходила, чим можна поділитися з тими, хто потребує їжу, і при цьому в нас завжди залишалося достатньо для сім'ї. Вже тоді я зробила висновок, що Господь завжди допомагає тим, хто виконує свою частину зобов'язань, додаючи те, чого не вистачає, і що є необхідним. Він бачить наші старання і обов'язково знайде спосіб підтримати. Мій власний життєвий досвід показує, що так буває завжди.

Татьяна Лобода



Ще одне благословення, яке ми як сім'я отримуємо, коли поповнюємо запаси, це те, що ці запаси об'єднують нас і додають радості, тому що завдяки їм у нас з'являється можливість допомогти комусь ще. Цю радість може відчути кожен, якщо почне виконувати те, що просять нас наші провідники.

Небесний Батько бажає, щоб ми тут, на землі, як і Він на Небесах, відчували спокій і були в безпеці. Для цього від нас не вимагається багато, а лише виконувати заповіді і настанови нашого живого пророка. ■

Не втрачайте надії!

Анастасія Зубрицька, Київський Український кіл, Печерський приход

Коли я повернулася з місії, то була сповнена надії знайти інформацію про мою прабабусю Анастасію. Незважаючи на мою сильну віру, мені довелося проявити терпіння, оскільки, коли я прийшла в архів в перший раз, він був зачинений на мікрофільмування. Але десь глибоко в душі я усвідомлювала, що колись зможу отримати те, чого шукаю. Лише коли?

Через три роки я знову прийшла в той архів. Там я зустріла жінку, яка сказала, що мені важко буде отримати дозвіл для роботи в архіві. Я дуже засмутилася, вийшла звідти і розплакалася. Помолившись, щоб заспокоїтися, я все ж таки не змогла знову зайти в архів. Я стояла неподалік і дивилася на красиве блакитне небо і сяюче сонце і думала, що нічого не вийде. У мене навіть не було сил, щоб їхати додому. Тоді я ще не знала, що Бог дуже скоро відповідь на мою молитву.

Раптом якийсь чоловік почав сигналити мені з машини. Виявилось, це був президент приходу, який також приходив працювати в архів того дня. Він швидко довів мене додому і підбадьорив.

Через кілька місяців у мене знову з'явилася можливість відвідати архів, так як я знову відвідувала рідних у тому районі. Я виявила віру, думаючи, що навіть якщо в мене нічого не вийде знайти того дня, то в майбутньому Бог приготує шлях.

Того разу я швидко отримала дозвіл від директора, щоб почати працювати в архіві. Працівник читальної зали вирішив зробити виняток і одразу приніс мені потрібні книги реєстрації шлюбів і народжень, тому що я шукала конкретні дати. Більш того, пояснюючи мені, як потрібно акуратно працювати з книгами, в якості прикладу він випадково відкрив книгу на



Анастасія Зубрицька

потрібному мені місці. І ось, через півгодини, переді мною лежали імена моєї прабабусі і її батьків. Це було справжнім дивом. Я думала тоді, що про більше і не могла мріяти. Але... Тоді я ще не знала, що через кілька місяців отримаю фотографії Анастасії, і її батьків, і сім'ї, і дізнаюся багато нового.

Ми не знаємо часом, які благословення Бог приготував для нас у майбутньому, але не потрібно втрачати надію. ■

Щире бажання відкриває істину

**Олена Сорокіна, Київський Український кіл,
Оболонська філія**

Вперше я дізналася про Церкву у 16 років. Чудовий вік—у школі вивчається теорія еволюції Дарвіна, а в голові роздуми про сенс життя, про великі ідеали і кінцеве запитання: для чого це все, а що потім? А раптом—нічого?

Зустрічі з місіонерами відповіли на багато запитань. Пам'ятаю, як до їхнього приходу у

мене вже був готовий список хитромудрих запитань, на які вони терпляче відповідали своїми словами і віршами зі Священних Писань. Мозаїка складалася в загальну картину розуміння світобудови. Однак входити у води хрищення я не поспішала. Для мене це був дуже відповідальний і дуже важливий крок, який повинен був змінити все моє життя, тому підійти до нього хотілося максимально свідомо. Через два роки, озируючись на те, що відбулося в житті, я побачила, що, завдяки всьому вивченому та маленьким підказкам Святого Духа, моє свідчення зросло і стало більш міцним. Я відчувала безмежну любов Ісуса і бажання діяти.

Через кілька років у мене була прекрасна можливість служити на місії в штаті Аризона, США. Я знала, що знаходжуся в правильний час в правильному місці. Я була єдиною російськомовною місіонеркою. Всі місцеві члени Церкви з радістю рекомендували мені своїх друзів і знайомих, які говорили моєю мовою, тому окрім проповідування англійською, у мене була прекрасна можливість навчати російською. Вдячність Господу була безмежною, я відчувала його руку у своєму житті кожного дня. Я бачила, як змінюються очі тих, хто приймає євангелію.

Одним з яскравих прикладів зі Священних Писань для мене завжди був Нефій з Книги Мормона. Його приклад допомагав мені не раз приймати ті чи інші рішення у своєму житті. Коли Нефій почув проповідь свого батька, він не сліпо пішов за ним, а виявив віру і звернувся до Господа, за що був винагороджений міцним особистим свідченням. І після того як він його отримав, ніщо не могло похитнути його, всі задачі здавалися реальними і вирішеними. Мене завжди вражав приклад Ламана і Лемуїла, братів Нефія. Ангели їм являлися, голос з неба вони чули, чудеса відбувалися, але вони все одно зреклися Бога. Я думала: як таке можливо? Якби у мене був такий досвід, від сумнівів не залишилося б і сліду! Мабуть, у багатьох



Олена Сорокіна

з'являлися подібні думки. Відповідь проста, до неї я прийшла набагато пізніше: у Ламана і Лемуїла не було широго бажання пізнати істину. А коли немає такого бажання, хіба можна отримати особисте свідчення? Пам'ятайте, як казав Ісус: “Просіть,—і буде вам дано, шукайте—і знайдете” і т.д. (Лука 11:9–10).

Людина може почути тисячі свідчень від інших людей. Ці свідчення розпалють тимчасовий вогонь у серці, але як прийшли, так і підуть, оскільки в неї немає внутрішнього джерела живлення для цього світла.

Свідчення непостійне, воно то міцніше, то слабкіше, але в наших силах зміцнювати його. Якщо ми виділяємо час на те, щоб будувати особисті стосунки зі Спасителем і дотримуємося простих кроків, які Він рекомендував робити, наше свідчення буде зміцнюватися і підтримувати у важкі хвилини. Тут працює принцип взаємодопомоги: я зміцнюю свідчення, свідчення зміцнює мене—все просто.

Що ж це за прості кроки? У Священних Писаннях про це написано, і провідники Церкви роблять акцент: бажання вірити, вивчення Священних Писань, дотримання заповідей і, звичайно ж, піст і молитва. Все це зміцнює моє свідчення, допомагає глибше розуміти євангелію і відчувати присутність Христа в житті.

Я знаю, що Він глибоко любить кожного з нас. Це неможливо описати словами, до цього можна торкнутися відкритим серцем. Широко бажаю кожному відчувати викупительну любов Спасителя і бачити Його руку у своєму житті. ■

НАМАГАЄМОСЯ БУТИ
СХОЖИМИ НА ІСУСА

Бути слухняною— це правильно

**Соня Б., Київський Український кіл,
Новодарницький приход**

Мене звати Соня. Мені шість років. Кожної неділі разом з батьками я ходжу в Церкву. Мені дуже подобається Початкове товариство, де розповідають про Ісуса Христа, Його життя. А мої батьки навчають мене діяти, як Він. Ісус Христос любить нас дуже! Він не хоче, щоб ми грішили, Він хоче, щоб усі сім'ї були радісними.

Коли в садку одна дівчинка плакала, я підійшла і пожаліла її. Я завжди намагаюся допомагати всім і бути слухняною.

Мама Соні, Аня: “Наша дочка завжди радує нас своєю добротою і відкритістю. Вона усміхнена і безпосередня. У неї багато друзів, і вже зараз вона намагається бути для них гарним прикладом слухняності. Ісус Христос просив нас: “Будьте, як діти”, і, дивлячись на нашу дочку, ми вчимося бути кращими. Їй ще так мало років, але ми помічаємо, як кожна її молитва допомагає нам усім наблизитися до Небесного Батька і відчувати Його любов. А ще вона дуже самостійна, і я відчуваю, що в мене є гарна помічниця”. ■



Соня Б.